

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: **E. S.**, nar. ..., státní příslušník Afghánistánu
bytem P., A., H. No 40-B, St. No 2, C. O. C.
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
se sídlem Praha 1, Loretánské náměstí 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2016, č.j. 310525/2016-VO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza (dále jen „žádost“) a rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Islámábádu bylo shledáno v souladu s vyznačenými důvody neudělení krátkodobého víza podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že shledal rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Islámábádu v souladu s vyznačenými důvody neudělení krátkodobého víza podle vízového kodexu (informace předložené za účelem prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu nebyly spolehlivé, nebylo poskytnuto zdůvodnění účelu a podmínek předpokládaného pobytu, nebylo možné prokázat úmysl žalobce opustit území členských států před skončením platnosti víza). Velvyslanectví ČR v Islámábádu proto postupovalo správně, když rozhodlo o neudělení víza.
3. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl nezákonnost, nepřezkoumatelnost a nicotnost napadeného rozhodnutí.
4. Uvedl, že žádost o vydání tzv. krátkodobého (resp. schengenského) víza řádně odůvodnil. Žádost podával jako rodinný příslušník občana Evropské unie, neboť jeho sestra paní M. S. je státní příslušnicí Německa. O této skutečnosti vyrozuměl zastupitelský úřad v rámci podané žádosti. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí vůbec nereaguje na odvolací námitky uvedené v odvolání, neboť toliko konstatuje, že Velvyslanectví ČR postupovalo správně, když rozhodlo o neudělení víza. Jedná se o pouhou domněnku a nikoli o odůvodnění tak, jak to vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu.
5. K namítané nicotnosti napadeného rozhodnutí žalobce zdůraznil, že žádal o vydání schengenského víza na území Slovenské republiky. Vzhledem k tomu, že Slovenská republika nemá na území Pákistánu a ani Afghánistánu žádný zastupitelský úřad, na základě mezinárodních dohod mezi Českou republikou a Slovenskou republikou jsou občané Pákistánu a Afghánistánu oprávněni požádat o schengenské vízum prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v Islámábádu. Žalobce namítl, že se jedná o žádost, která se řídí právními předpisy platnými na území Slovenské republiky, nikoli zákonem č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území Slovenské republiky, žalobce spatřuje v tom, že o žádosti neměl žalovaný rozhodovat, neboť zastupitelský úřad ČR plní toliko roli náběrčího místa pro podání žádosti. Věc měla být po podání odvolání postoupena příslušným orgánům Slovenské republiky.
6. Žalobce dále namítl, že ani jeden z důvodů zamítnutí žádosti není podřaditelný pod ustanovení § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodů, na které je možno odkázat, pokud se jedná o žadatele o krátkodobé vízum, který není rodinným příslušníkem občana EU. Situace žalobce je jiná, neboť žalobce doložil, že je plnorodým bratrem paní M. S., která je občankou Německa. Žalobce měl na území Pákistánu se svojí sestrou identické bydliště, kde spolu žili, a je vyživován a podporován svojí sestrou. Tyto skutečnosti doložil vlastním rodným listem, rodným listem své sestry a doložením občanských průkazů jak žalobce, tak jeho sestry, potvrzujících, že měl se svou sestrou na území Pákistánu společnou domácnost. Žalobce rovněž doložil bankovní výpisy adresované jeho osobě a další dokumenty, z nichž je zřejmé, že je vyživován svojí sestrou z Německa. Je vyloučené, aby žádost žalobce byla zamítnuta s odkazem na důvody, které se vztahují na žadatele, kteří nejsou rodinnými příslušníky občana EU. Správní orgány v prvním stupni a ani v napadeném rozhodnutí nedeklarují, že by byla žádost zamítnuta s odkazem na některý z důvodů prezentovaných v § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Navíc je podmínkou, aby bylo rozhodnutí vydáno ve státním jazyce a tedy v tomto případě v jazyce českém. Žalobce odkázal na články 5 odst. 4, 3 odst. 2 a 27 odst. 1

směrnice ES 2004/38/EC (dále jen „Směrnice“). Rovněž uvedl, že za podání žádosti uhradil na zastupitelském úřadě (poplatek) za zpracování žádosti, což je v případě žadatele, který je rodinným příslušníkem občana EU zcela vyloučeno. Žalobce dále s odkazem na § 15a odst. 2 písm. a) bod 1 a bod 2 zákona o pobytu cizinců zdůraznil, že prokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU, neboť žil se svojí sestrou, občankou Německa, ve společné domácnosti a je i v současné době z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě poskytované mu jeho sestrou.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval nepřipustnost žaloby podle § 68 písm. e) s.ř.s. a současně její nedůvodnost ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. Uvedl, že řízení o udělení krátkodobého schengenského víza je upraveno vízovým kodexem. Jelikož žalobce dostatečně nedoložil vztah ke své údajné sestře ani skutečnost, že je osobou vyživovanou, neunesl důkazní břemeno ve smyslu části III tzv. Handbooku k vízovému kodexu a § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo možné kladně odpovědět na otázku, zda patří do kategorie rodinných příslušníků občanů EU. Žádost žalobce tak byla správně posuzována jako standardní žádost o schengenské vízum, na které není právní nárok. Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutí velvyslanectví bylo vydáno na jednotném formuláři pro oznamování a odůvodňování zamítnutí žádosti, který je upraven ve vízovém kodexu. Zdůraznil, že věcné odůvodnění zamítavého rozhodnutí je nutné uvést pouze v případě, že žadatel je rodinným příslušníkem občana Unie ve smyslu Směrnice. Rozhodnutí velvyslanectví bylo vydáno na základě poznatků zjištěných při pohovoru s žalobcem, tyto poznatky jsou zachyceny na žádosti. Konkrétně bylo zjištěno, že žalobce zcela bez ostychu přiznal, že jeho údajná sestra mu řekla, aby jeli na Slovensko, kde se měli setkat. Žalobce neměl žádnou představu, co chce na Slovensku dělat a vidět, neměl tušení, která města a místa navštíví, nedoložil, že v Pákistánu studuje. Žalovaný konstatoval, že žalobce nemá v Pákistánu žádné zázemí a cesta na Slovensko za účelem turistiky je zcela smyšlená. Podle všeho se žalobce z obav před neudělením víza ze strany německých orgánů snažil zneužít Směrnice, když předstíral, že jede na Slovensko.
8. Žalovaný zároveň odmítl námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že Česká republika uzavírá dohody o vzájemném zastupování při výkonu vízové agendy podle článku 8 vízového kodexu, a to vždy v podobě tzv. plného zastupování. Na základě těchto dohod jsou zastupitelské úřady České republiky oprávněny žádost zamítnout, a to na základě předpisů práva Evropské unie a vnitrostátních právních předpisů České republiky.
9. Věcné odůvodnění zamítavého rozhodnutí je nutné uvést pouze v případě, že žadatel je rodinným příslušníkem občana Unie ve smyslu Směrnice, což nebyl daný případ. Současně žalovaný poukázal na ustanovení § 168 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se ustanovení části druhé a třetí správního řádu nevztahují na řízení o krátkodobých schengenských vízech ani na řízení o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza. Žalobce tak namítl porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu nedůvodně.
10. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009 č.j. 9 As 95/2008-45 a rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2016 č.j. 30 A 20/2016 žalovaný zdůraznil, že žalobce usiluje o soudní přezkum rozhodnutí o neudělení víza, které je podle § 171 zákona o pobytu cizinců z přezkoumání soudem vyloučeno, nejde-li o žádost rodinného příslušníka občana Evropské unie.

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
12. Podle § 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění je cizinec oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Podle odstavce 5 téhož zákonného ustanovení žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 posuzuje v rozsahu své působnosti Ministerstvo zahraničních věcí, ministerstvo a Ředitelství služby cizinecké policie. Podle odstavce 9 téhož zákonného ustanovení příslušný orgán písemně informuje cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, prohlášení krátkodobého víza za neplatné anebo zrušení jeho platnosti nebo důvodů odepření vstupu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení žádosti a o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení žádosti.
13. Podle § 168 zákona o pobytu cizinců ustanovení části druhé a třetí správního řádu se nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 10, § 19 odst. 1, § 20, 30, 33, 36, § 38 odst. 1, § 40, 41, 49, 50, 52, § 53 odst. 3, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 135 odst. 3, § 148, § 154 odst. 2, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.
14. Podle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení víza; to neplatí, jde-li o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie.
15. Podle článku 32 odst. 1 písm. a) bod ii) vízového kodexu aniž je dotčen čl. 25 odst. 1, žádost o udělení víza se zamítne, pokud žadatel nezdůvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu. Podle odstavce 3 téhož ustanovení žadatelé, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, mají právo na odvolání. Odvolání se podává proti členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o žádosti, a v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu.
16. Podle článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“) každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem.
17. Podle článku 2 Směrnice se rozumí 1. „občanem Unie“ osoba, která je státním příslušníkem některého členského státu; 2. „rodinným příslušníkem“: a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b); d) předci v přímé linii, kteří jsou

vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).

18. Podle článku 3 odst. 1 Směrnice tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují.
19. Podle článku 3 odst. 2 Směrnice aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně.
20. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud se nejprve zabýval tím, zda se na napadené rozhodnutí vztahuje soudní výluka podle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Judikatura Nejvyššího správního soudu a souladně též nálezová judikatura Ústavního soudu se ustálily na názoru, že toto ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013 č.j. 7 As 80/2013-34 a nález ÚS Pl. ÚS 23/11 ze dne 24. 4. 2012). Při vydávání víz jsou však aplikovány též normy práva Evropské unie, konkrétně vízový kodex či Směrnice. NSS se v rozsudku ze dne 4. 1. 2018 č.j. 6 Azs 253/2016-49 vyjádřil k použitelnosti článku 47 Listiny EU v případě rozhodování ve věcech udělení (dlouhodobého) víza. Konstatoval, že: *„(O)becná ustanovení upravující výklad a použití Listiny EU v článku 51 odst. 1 stanoví, že tato listina je určena nejen orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, ale též členským státům, pokud uplatňují právo Unie. Pro aplikaci článku 47 Listiny EU musí soud nejprve posoudit, zda situace spadá do působnosti unijního práva, a pokud tomu tak je, zda odmítnutí přiznat stěžovateli právo obrátit se na soud porušuje jeho práva přiznaná článkem 47 (srov. rozsudek SD EU ze dne 17. 1. 2013, Zakaria, C-23/12, bod 40)“*. Dále uvedl, že: *„(K) použitelnosti článku 47 Listiny EU (...) je nezbytné objasnit, zda dotčená situace spadá do oblasti působnosti unijního práva a stěžovatel má konkrétní „právo a svobodu“ zaručenou právem EU ve smyslu článku 47“*. S odkazem na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 13. 12. 2017, Soufian El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych, C-403/16 NSS v odkazovaném rozhodnutí dále dovodil, že: *„(e)xistuje-li povinnost orgánů veřejné správy uplatňovat vízový kodex určitým způsobem, musí této povinnosti odpovídat i subjektivní právo. Nejedná se o hmotněprávní právo na udělení víza, ale o procesní právo na to, aby se orgány žádostí o vízum zabývaly a žádost byla projednána spravedlivě a řádně. (...) Bez existence práva na spravedlivé a řádné projednání žádosti ve smyslu posouzení naplnění podmínek stanovených směrnicí by i právo na opravný prostředek bylo pouze formálním a bezobsažným institutem. Členský stát má široké diskreční oprávnění, co se týče zhodnocení, zda žadatel není považován za hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví. To však neznamená, že by měl diskreční oprávnění v tom, zda řádně posoudí a odůvodní rozhodnutí o žádosti podle směrnice.“*

22. Soud shodně jako Krajský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 23. 4. 2018 č.j. 45 A 102/2016-23 uzavírá, že: „(v)yloučení soudního přezkumu napadeného rozhodnutí je v rozporu s článkem 32 odst. 3 vízového kodexu ve spojení s článkem 47 Listiny EU. V situaci, kdy by měl soud aplikovat ustanovení vnitrostátního práva, které vylučuje rozhodnutí ze soudního přezkumu, a je tedy v rozporu s právem Evropské unie k neprospěchu žalobce, je soud povinen od této právní normy odhlédnout a nepoužít ji (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017 č.j. 6 Azs 320/2017-20, č. 3683/2018 Sb. NSS, body [68]-[72], a rozsudek ze dne 4. 1. 2018, č.j. 6 Azs 253/2016-49, č. 3718/20108 Sb. NSS, zejména bod [45]).
23. Soud se dále zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, a tuto shledal nedůvodnou. Žalobce se mylí, pokud tvrdí, že zastupitelský úřad plní roli toliko náběrčího místa pro podání žádosti a že věc měla být po podání tohoto odvolání postoupena příslušným orgánům Slovenské republiky. Z článku 1 Dohody mezi Ministerstvem zahraničních věcí České republiky a Ministerstvem zahraničních věcí Slovenské republiky o vzájemném zastupování prostřednictvím diplomatických misí a konzulárních úřadů svých států při výkonu vízové činnosti, publikované ve Sdělení Ministerstva zahraničních věcí pod číslem 103/2011 Sb.m.s. (dále jen „Dohoda“), vyplývá dohoda o vzájemném zastupování smluvních stran při zpracování, vydávání a zamítání víz, a to v souladu s vízovým kodexem, touto dohodou a prováděcími protokoly uzavřeným v souladu s článkem 4 této dohody. Dohoda v článku 2 dále zakotvila, že při výkonu činnosti se uplatňují příslušné právní předpisy Evropské unie, včetně směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/EHS z 24. října 1995 o ochraně fyzických osob při zpracovávání osobních údajů a volném pohybu těchto údajů, a dále vnitrostátní právní předpisy zastupující smluvní strany. Smluvně zakotvená povinnost aplikovat vnitrostátní právní předpisy strany, která plní závazek zastupovat druhou smluvní stranu, vylučuje, aby o novém posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza bylo rozhodováno podle vnitrostátních předpisů zastupované strany, tj. Slovenské republiky. Žalobcem vyslovené přesvědčení o „povinnosti“ jednajícího Velvyslanectví České republiky v Islámábádu postoupit věc po podání odvolání příslušnému orgánu Slovenské republiky nemá oporu v Dohodě ani jiném smluvním aktu či právní normě.
24. Nicotnost (neexistenci) správního aktu způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Půjde o případy výjimečné: může se například jednat o vady spočívající v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, uložení povinnosti podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak vlastně bylo rozhodnuto apod. (viz rozhodnutí NSS ze dne 15. 12. 2006 č.j. 8 Afs 92/2005-56). Žalovaný je podle § 180e odst. 5 zákona o pobytu cizinců správním orgánem příslušným posoudit žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno k tomu kompetentním orgánem, a netrpí proto takovými vadami, které by vyvolávaly jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s.ř.s.).
25. K námitce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyhovělo obsahovým náležitostem vyžadovaným § 68 odst. 3 správního řádu, soud předně uvádí, že ustanovení části druhé a třetí správního řádu (ustanovení § 68 je součástí druhé části správního řádu) se podle § 168 zákona o pobytu cizinců nevztahují na řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců, které

upravuje postup při novém posouzení důvodů neudělení víza. Námitka vytýkající žalovanému porušení § 68 odst. 3 správního řádu již z tohoto důvodu nemůže být úspěšná.

26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval závěr správního orgánu I. stupně, že *informace předložené za účelem prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu nebyly spolehlivé, nebylo poskytnuto zdůvodnění účelu a podmínek předpokládaného pobytu, nebylo možné prokázat úmysl žalobce opustit území členských států před skončením platnosti víza*. Jedná se o zcela srozumitelně vyjádřené důvody, pro které nebylo žalobci požadované vízum uděleno. Nutno zdůraznit, že žalobce v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza neuvedl žádné nové skutečnosti či důkazy, jimiž by zpochybnil důvody, pro které byla jeho žádost o udělení krátkodobého víza správním orgánem I. stupně zamítnuta. Uzavřel-li žalovaný, že správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud rozhodl o neudělení víza, a výsledek tohoto nového posouzení důvodů sdělil žalobci, učinil tak v souladu s § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí tedy netrpí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť zcela vyhovuje zákonem stanoveným obsahovým požadavkům.
27. Přestože žalovaný zamítl žádost z důvodu, že žalobce neprokázal účel a podmínky předpokládaného pobytu, uplatněné žalobní námitky tento relevantní důvod ani nepřímou nenapadají a věcně s ním nepolemizují. Nutno předeslat, že žalobce netvrdí, že je tzv. nejbližším rodinným příslušníkem občana Unie ve smyslu článku 2 odst. 2 Směrnice (tj. jeho manželem, partnerem, s nímž uzavřel registrované partnerství, potomkem či předkem), který ve smyslu článku 3 odst. 1 Směrnice doprovází nebo následuje občana Unie stěhujícího se do jiného členského státu, než jehož je státním příslušníkem, nebo který v takovém členském státě pobývá. Oproti těmto nejbližším rodinným příslušníkům nemá žalobce, který status rodinného příslušníka dovodil vazbou na osobu, o níž tvrdil, že je jeho sestrou, jako příslušník kategorie tzv. „ostatních rodinných příslušníků“ ve smyslu článku 3 odst. 2 Směrnice automatické právo na vstup na území členského státu Unie (článek 3 odst. 1 Směrnice), neboť musí být osobou vyživovanou občanem Unie s primárním právem pobytu, nebo členem jeho domácnosti, případně osobou, u níž vážné zdravotní důvody vyžadují osobní péči občana Unie o ní (článek 3 odst. 2 písm. a) Směrnice).
28. Žalobce namítl, že jeho žádost neměla být zamítnuta s odkazem na důvody, které se vztahují na žadatele, kteří nejsou rodinnými příslušníky občana Unie. Aplikované ustanovení článku 32 odst. 1 písm. a) bodu ii) vízového kodexu však nerozlišuje, zda žadatel je nebo není rodinným příslušníkem. Je-li naplněn některý z důvodů vyjmenovaných v článku 32 odst. 1 vízového kodexu, je správní orgán I. stupně povinen žádost o udělení víza zamítnout bez ohledu na to, zda žadatel podal žádost v režimu rodinného příslušníka občana Unie.
29. Správní orgán I. stupně je v souladu s rozhodnutím Komise ze dne 19. 3. 2010, kterým se stanoví Příručka pro zpracování žádostí o víza a provádění změn v udělených vízech (tzv. Handbook) a který je prováděcím předpisem k vízovému kodexu, povinen primárně posoudit, zda se použijí zvláštní pravidla týkající se víz, která jsou uvedena ve Směrnici. Za tím účelem musí nejprve zodpovědět tři základní otázky [i] existuje občan EU, od kterého může žadatel o vízum odvozovat nějaká práva, ii) vztahuje se na žadatele o vízum definice

„rodinného příslušníka“, iii) doprovází žadatel o vízum občana EU či jej následuje]. Pokud je odpověď na jednu z těchto otázek záporná, je vyloučena aplikace zvláštních pravidel uvedených ve Směrnici a vízový kodex se uplatní v plném rozsahu. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán I. stupně implicitně vyhodnotil, že žalobce není rodinným příslušníkem ve smyslu Směrnice. Aplikace ustanovení § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců či Směrnice je v posuzované věci vyloučena, neboť napadené rozhodnutí vychází z vízového kodexu jako *přímo použitelného právního předpisu EU*, který se stal součástí českého právního řádu dnem jeho vstupu v platnost (5. 4. 2010).

30. Lze uzavřít, že žalobce neuplatnil relevantní žalobní námitky, na základě kterých by důvody zamítnutí jeho žádosti o udělení krátkodobého víza nemohly obstát, neboť nevyvrátil závěr správního orgánu o nedoložení účelu a podmínek pobytu na území členského státu EU (Slovenska). Obsahem jeho žalobních námitek jsou toliko obecná tvrzení o tom, že (řádne) doložil své postavení rodinného příslušníka. Ani s tím však soud nesouhlasí. Žalobce totiž vůbec neobjasnil, z jakých konkrétních skutečností má vyplývat, že je osobou vyživovanou občanem Unie a že tohoto občana doprovází či následuje při jeho pobytu (stěhování) na území členského státu, jehož není občan Unie státním příslušníkem.
31. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
32. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. ledna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu